

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten, wordt er elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV, met mooie bloemen van

BLMBNDR 'T LOO

Bezoek de website op:

<http://www.bloembinderijheiloo.nl>

en een waardebon van



Bezoek de website op:

<https://www.herberg-jan.nl>

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Vrijwilliger van de Herfst: Peter Hoetjes

Op Sinterklaasochtend rijd ik naar Ypestein, waar Peter Hoetjes sinds een jaar of 6 woont in een kleine, gezellige studio. Voor de deur een eigen terrasje, met op de tuintafel de paarse winterviooltjes, die Yvon Pronk hem namens HSV bracht in de Week van de Scheidsrechters. Met uitzicht op de plek waar het Oranjebal altijd wordt gevierd. Handig, je eigen toilet in de buurt. "Dat is handig ja. En als het mooi weer is, zitten we lekker buiten....met m'n broers en zus een beetje voordrinken." Nog twee broers en een zus heeft Peter; een tweede zus overleed al jong. En het was haar studio waar Peter nu woont.

Al pratend regelt Peter een lekker bakkie koffie met een heerlijke appelkoek. Dat had hij me ook beloofd toen we de afspraak voor dit interview maakten. Dat gebeurde tijdens de ALV, waar ik het formele gebeuren kort onderbrak, om Peter te verrassen met een mooi roodgeel boeket van Bloembinderij 't Loo en een waardebon van Herberg Jan. Als Vrijwilliger van het Seizoen.

In de Herfst is daarvoor altijd ruime keuze, want er zijn verschillende mensen die al jarenlang rondlopen en hun kennis en ervaring met zich meedragen. Wat dat betreft kunnen we nog wel een tijdje vooruit gelukkig. Zonder andere vrijwilligers tekort te willen doen, viel de keuze nu op Peter, omdat hij - zeker de laatste tijd weer - bergen werk verzet voor onze vereniging. Daarover straks meer.



Peter tijdens de ALV, naast zijn 'scheidsrechters-maatje' Mona Burgering

Terwijl we aan de koffie zitten, vertelt Peter over zijn gezin van herkomst. Geboren in '49 is hij de oudste van vijf kinderen. "In 1948 trouwden mijn ouders en trokken ze in een noodwoning, achter de toenmalige schuur van het bedrijf van mijn opa, aan de Kennemerstraatweg. Het was heel klein en toen er eenmaal 3 kinderen waren, moesten de oudste 2 – waaronder ik dus – onder het puntje van het dak slapen, waar ze een vloertje hadden gemaakt. Niks geïsoleerd in die tijd natuurlijk, dus in de winter was het stervenskoud en lag de sneeuw 's morgens soms op je bed." Hij haalt een foto uit de kast en laat de schuur en de woning daarachter zien. "Op een gegeven moment paste het echt niet meer en toen zijn we verhuisd naar de hoek van de Stationsweg en de Breedelaan." Zijn opa was de oprichter van het aannemersbedrijf Hoetjes, waar vervolgens eerst Peters vader en oom het van hem overnamen en Peter zelf – toen zijn vader al op 55 jarige leeftijd overleed – samen met zijn broer Jan het stokje weer van hen overnam.

Even een stapje terug, naar 1973. Toen trouwde Peter met 'zijn' Gré en ging hij met haar in de Spoorbuurt in Alkmaar wonen. "In de Stuartstraat stond er een huis met een klein voortuintje en dat konden we kopen. Echt een mooie tijd gehad. Allebei de kinderen zijn daar geboren, vrij kort na elkaar in '79 en '80. In 1983 zijn wij verhuisd naar het huis van mijn oom aan de Kennemerstraatweg. Het was in dezelfde tijd dat mijn vader overleed en ik met mijn broer de zaak overnam.... echt een roerige tijd, mag je wel zeggen." Het bedrijf heeft dus 3 generaties gekend, altijd goed gedraaid (hoewel met ups-and-downs, zoals die er altijd zijn) en had op enig moment ook 3 man extra personeel in dienst. Peter en Jan hebben er – toen ze beiden met pensioen gingen – de stekker uitgetrokken. Geen van de kinderen had interesse om de familietraditie voort te zetten. Op mijn vraag hoe dat voor hem was, antwoordt hij: "Ik heb er veel vrede mee. Ik heb er 50 jaar hard in gewerkt en het is gewoon goed zo."

Peter heeft een goede band met zijn kinderen en ook de 3 kleinkinderen, die zijn leven verrijken. “Vorig weekend nog zijn we met z’n allen naar de Efteling geweest. Zoiets organiseert mijn dochter dan. Heerlijk om zo allemaal met elkaar daar rond te banjeren. Het was koud, maar ach, daar kun je je op kleden. En die kids hollen heerlijk in ‘t rond, dus die zijn warm genoeg.” Oscar, zijn vierde kleinkind, heeft helaas maar 2 jaar geleefd. Peter praat liefdevol over hem. Zijn foto staat in de kast, evenals die van Gré, Peters geliefde vrouw, die in 2000 al op 48-jarige leeftijd overleed.

Peter leeft sinds die tijd alleen, en heeft daar geen moeite mee. “Natuurlijk is het gezellig om samen dingen te doen, maar ik kan ook goed alleen zijn en vind de vrijheid om helemaal zelf te bepalen wat ik doe erg prettig. Dat geldt overigens ook voor mijn vrijwilligerswerk. Als ik thuis ben kun je me voor alles vragen, maar ik blijf nergens voor thuis.” Zo ging hij de afgelopen 10 (of misschien wel 12) jaar elke eerste week van januari naar Grand Canaria, met een hele scheidsrechters groep, van zo’n 12 man. “We gaan op trainingskamp, zeiden we dan altijd met een knipoog. Er waren ook wel voetballers en dan gingen wij een beetje die wedstrijden fluiten of grensrechteren. En verder was het vooral heel gezellig.” Vorig jaar was voor Peter de laatste keer. Nu de deelnemers steeds jonger worden, vindt hij het tijd om wat anders te gaan doen. Zo gaat hij lekker met het gezin van zijn zoon op vakantie in het vroege voorjaar. “En natuurlijk met mijn campertje op stap. Heerlijk vind ik dat, die vrijheid. Dan ben ik ook echt een paar maanden weg en moet HSV het gewoon maar even zonder mij doen.” Datzelfde geldt trouwens voor de VVE van het appartementencomplex, waar zijn studio onderdeel van is. Ook daar weten ze Peter te vinden, voor het doen van klusjes. Net als bij HSV dus.

En hij was (en is) gelukkig vaak genoeg thuis, zodat HSV veel van zijn inzet gebruik kan maken. Er zijn veel verschillende dingen te benoemen. Zo heeft hij ruim 10 jaar als grensrechter van het 1^e elftal gefungeerd, in de tijd van Edwin Veenstra. En nu er ook andere grensrechters voor het 1^e zijn opgestaan – wat Peter echt heel fijn vindt – heeft hij de vlag van het 2^e opgepakt.

Het scheidsrechten is een van de kanten van Peter, waarmee hij voor HSV van grote waarde is. En hij is een échte KNVB-scheidsrechter. Ik vraag hem hoe hij daar toe is gekomen.

“Ik ben al lid van HSV vanaf dat ik een jaar of 10 was. Vanuit de jeugd kwam ik in de seniorenselectie te spelen, tot ik in dienst moest. Daarna kwam ik terecht in het 3^e. En (lachend) daar liepen altijd zúlke slechte scheidsrechters rond, dat ik dacht ‘dat kan ik beter’. Ik heb me toen aangemeld en in die tijd begon je dan binnen de Afdeling, in dit geval dus Noord-Holland. Later promoveerde ik naar de KNVB en uiteindelijk mocht ik het niveau 2^e en 3^e klasse fluiten.” Eigenlijk was zijn vrouw Gré voor hem hierin een voorbeeld. Zij floot al wedstrijden in de zaal, waar Peter destijds voor HSV in de zaal uitkwam.

We praten even over het belang van scheidsrechters. En ook over de periode dat hij – samen met Mona Burgering – jeugdspelers die wel wedstrijdjes wilden fluiten, begeleidde. “Aan het begin van het seizoen gaf ik dan instructies, aan de hand van een DVD. En tijdens het seizoen was ik er ook elke zaterdagochtend, om langs de 3 grasvelden te lopen en ze dan wat te coachen. En ook wel om ze te beschermen tegen ouders die commentaar op ze hadden en dat op een vervelende manier lieten blijken.” Helaas is er nog steeds een groot gebrek aan scheidsrechters. We spreken af om er – samen met Mona – nog eens over na te denken of we toch niet op de een of andere manier de oudere jeugd hier bij kunnen betrekken.

Als ik Peter vraag hoe lang hij scheidsrechter is geweest, zegt hij eerst fijntjes: “om te beginnen ben ik dat nog. Ik heb 27 jaar voor de KNVB gefloten, maar ik fluit nog steeds wedstrijden bij HSV.” De reden voor Peter om zijn KNVB-fluitje aan de wilgen te hangen, was dat het teveel tijd in beslag nam, in combinatie met zijn gezin met kleine kinderen. In plaats daarvan ging hij de thuiswedstrijden van Veteranen-2 fluiten, met Cees van Velzen als vlagger en mannen als Paul Palfenier, Dennis

Geusebroek, Jack Kraakman en Kees van Diepen die achter de bal aan renden. “Vooral de Derde Helft na afloop was altijd super gezellig. Ik heb daar jarenlang van genoten.”

Ik sla natuurlijk aan op die Derde Helft, omdat HSV in september is gestart met de vrijdagmiddag-ontmoetingen in De Basis onder die naam. Gezellig een uurtje een gezamenlijke activiteit ondernemen met leeftijdsgenoten (55+) en vervolgens nog even nazitten met elkaar. Op mijn vraag of dat niets voor Peter zou zijn, zegt hij: “ik heb er wel over gedacht, maar eerst moet de klus maar af zijn bij HSV.”

Met de klus bedoelt hij het grote project van Verduurzaming, dat vorig jaar is gestart met omzetting naar LED-verlichting en vervolgens versterking van het dak en het plaatsen van maar liefst 160 zonnepanelen. De derde en laatste fase betreft het plaatsen van een warmtepomp, waarbij de planning is dat na de winterstop alles in werking kan worden gesteld. De energie wordt vanaf dan volledig betrokken vanuit elektriciteit, zodat we volledig van het gas af zullen zijn. Het is een megaklus, die in samenwerking met bedrijven vooral door onze eigen vrijwilligers van de onderhoudscommissie wordt geklaard. Peter is een van hen en hij vindt het echt leuk om te doen. Ik vraag hem wat het zo leuk maakt voor hem. “Om te beginnen wordt het heel erg gewaardeerd en dat is fijn. En ik breng natuurlijk mijn vak mee; kan veel kennis en ervaring vanuit mijn werk erin kwijt. Ik merk ook dat ik daar best goed in kan bijdragen. Zo heb ik de betonplaten gemaakt, waar de buffervaten op rusten (onder de tribune) en nu ben ik bezig er een wand om heen te plaatsen, die volledig is gemaakt van oude reclameborden. Het hout van het rasterwerk haal ik weer uit de overgebleven palets. Zo kost het HSV alleen maar het isolatiemateriaal, dat er tussen gaat.” Over duurzaam gesproken.....

Peter werkt graag samen met de andere mannen van de onderhoudscommissie. Veel respect heeft hij voor Johan van Haastrecht. “Als je dat ziet, al dat leidingwerk en hoe dat dan allemaal met elkaar in verbinding moet staan. Johan legt dan uit hoe het allemaal gaat werken, maar ik begrijp dat toch heus niet allemaal hoor. Dat is wel echt zijn specialiteit. Hij heeft ook alles al getest, dus dat komt vast goed.”

Dit is een groot project, echt een megaklus, maar daarnaast fluit Peter ook nog steeds wedstrijden bij de JO15, samen met Milan Jonker. En hij doet ook nog dienst in de ‘vaste’ vrijwilligersgroepen van de maandagochtend (schoonmaak) en vrijdagochtend (lijnen trekken).

“Reuze gezellig, ik ga er gewoon graag naar toe. Eerst even lekker een bakkie koffie doen met elkaar en alle nieuwtjes uitwisselen. (Lachend) Er wordt wat afgekletst. En daarna op ons gemak aan het werk. Allemaal een vaste taak en dat loopt als een trein. Bovendien vind ik het fijn om dingen om handen te hebben. Ik kan nog lang genoeg de meeuwen tellen, die hier langs vliegen.”

Zo is het Peter. En wij zijn maar wát blij met jou!

Vrijwilliger van de Herfst: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, december 2023